

Het lelijke eindje

Er was eens een klein meisje Sylvia geheten. Ze was nog maar drie, maar o zo actief. Ze vroeg haar ouders de oren van het hoofd. Aan tafel, tijdens een spelletje, in de auto en zelfs onder het tandenpoetsen. Waarom is de lucht blauw? Hoe kom je het snelst bij de zon? Wat zit er allemaal in gras? Waarom moet ik buiten een jas aan als de zon schijnt? Vragen vragen en nog eens vragen. Haar ouders waren dit wel gewend van Sylvia. Zelfs als ze op bezoek was bij grootmoeder bleef ze maar doorgaan. Ze kon gewoon niet stoppen.

Eindelijk was ze jarig. Ze werd vier en mocht dan naar de grote school. De plaats waar al haar vragen beantwoord zouden worden. Waar ze zou leren hoe de wereld en alle dieren in elkaar zaten. Waar ze zou leren waarom er eb en vloed is. Ze was heel erg opgetogen, terwijl de meeste andere kinderen toch liever bij hun papa en mama bleven. Sylvia niet. Zij zat al klaar in een stoel op de eerste rij. De juffrouw zei “zo, nu maken we een mooie kring”. Van leren kwam die ochtend niet veel. Ze deden wat spelletjes, en gingen zingen. Maar dat zal morgen wel veranderen dacht Sylvia. Ze kon voor de tweede nacht op rij de slaap niet vatten.

De volgende ochtend was het echter hetzelfde verhaal. Eenmaal op school aangekomen gingen ze eerst muziek maken met instrumenten die duidelijk vals waren. En daarna maakten ze een boswandeling waar ze bladeren moesten verzamelen. Niet om te determineren, maar om te drogen tussen twee oude boeken! Zo ging het, dag in dag uit, en week in week uit. Ze moest sprookjes luisteren die ze allang uit haar hoofd kende. Ze moest rode en groene blokjes apart leggen, maar de donkergroene blokjes mochten gewoon bij de lichtgroene blokjes. Wat ze echter niet leerde was hoe het hart van een mens werkt, of waarom een glas water aan de buitenkant nat wordt. Ze werd er erg verdrietig van en kreeg steeds meer een hekel aan school. “Wat een stomme school als je daar toch niets leert”, zei ze.

De jaren daarna werd het alleen maar erger. Sylvia lette helemaal niet meer op in de klas omdat de les haar niets te bieden had. Ze kon en begreep veel meer dan van haar leeftijd verwacht werd. Haar enige probleem was dat ze blijkbaar een voorsprong had op haar leeftijdsgenootjes. De leerkracht wilde graag dat zich aanpaste. Maar wat is aanpassen? Lezen afleren? Doen alsof je iets nog niet snapt? Doen alsof je iets niet graag wilt leren? De leraar was ook van mening dat Sylvia, net als de andere kinderen, met alle leuke spelletjes moest meedoen. Die waren speciaal voor haar leeftijd bedoelt, en erg belangrijk voor een gezonde ontwikkeling. Maar Sylvia wilde net als ieder ander kind haar leergierigheid gevoed en beloont zien, in plaats van bezig gehouden worden met plantjes water geven of ander kinderen helpen.

Het was lente, en de zestiende verjaardag van Sylvia kwam eraan. Ze was weggelopen van huis en ze zwierf door de stad, verwaarloosd. Ze voelde zich nergens thuis. Ze at alleen, ze sliep onder een brug, en zat in het park wat voor zich uit te staren. Waarom zou ze nog willen leven, als er toch niets was om vóór te leven. Ze probeerde soms een gesprek aan te knopen met de mensen die ze op straat tegen kwam, maar niemand wilde iets van haar weten.

Ze werd zestien, en in stilte zette ze één kaars op haar gedachte-taart. Ze wilde deze taart graag delen met de mensen om haar heen in het park, maar ze liepen allemaal snel door. Ze wilden haar gewoon niet begrijpen. Zo kwam ze bij een groepje studenten terecht. Zij namen het aangeboden stukje gedachte-taart echter wel aan. Sterker nog, Sylvia kreeg er een echt kopje koffie voor terug. Ze raakte in gesprek met de studenten, en voor ze het wist waren er vele uren verstreken. De studenten moesten terug naar de campus, maar beloofden dat ze de volgende dag zouden terugkeren.

En dat deden ze, en Sylvia was dolgelukkig. Eindelijk had ze mensen gevonden met wie ze wél kon praten. Mensen die haar waardeerden zoals ze was, en haar niet zeiden dat ze gewoon moest doen. Ze spraken over aardverschuivingen, ruimtetfysica, het Ottomaanse rijk, oliewinning, Griekse mythes en het kapitalisme. En over vertrouwen, geloof, voorspelbaarheid, angst, liefde, zelfreflectie en toeval. Tot diep in nacht gingen ze door, en de dagen daarna ook. Eindelijk voelde Sylvia zich een echt mens.

Door de studenten werd haar een spreekwoordelijke spiegel voorgehouden. Ze beseftte dat ze al die jaren had gedacht dat er iets mis was met haar. Ze had zich jarenlang een mislukkeling gevoeld, een nul, een kneus, een nobody. Maar er was helemaal niets mis met haar. Ze was niet lui of dom, laat staan debiel. Ze was gewoon anders dan de meeste andere mensen, en ze leefde helemaal op. Ze herkende in zichzelf een mooi zwaan, en zo zou ze voortaan door het leven gaan. Niet langer bestuurd door mensen die er niets van begrepen. Ze nam de touwtjes van haar leven in eigen handen en stuurde voortaan zelf.

Moraal Hoogbegaafden worden pas probleemgevallen als ze zich moeten aanpassen aan de geldende norm.